

Христос воскрес! Воістину воскрес! «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1Кор.15:55) Учні були у відчаї. Той, Хто ходив з ними по дорогах Палестини, Хто був добрим і могутнім, Хто словом міг утихомирювати бурю, зціляти хвороби, повертати до життя мертвих, Хто обіцяв привести їх до Царства Божого, Той тепер лежить мертвим. Він помер. Він мучився.

Ніхто не допоміг Йому, коли Він стікав кров'ю на хресті. Жоден ангел не полегшив Його агонії. Невже, Він, Той, за Кого вони Його прийняли? Невже, Він обманувся Сам і ввів в оману їх, Своїх послідовників? Як їм тепер бути? Мабуть, вони мають повернутися в Галилею до своїх домівок і до своїх човнів...

Може так і сталося б, якби не ця дивна несподіванка.

По закінченні суботи, наступного дня вранці, жінки спішили до гробу, щоб намастити тіло пахощами. Гріб виявився відкритим, а тіла там не було. «А дня першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений. Тож біжить вона та й прибуває до Симона Петра, та до другого учня, що Ісус його любив, та й каже до них: Взяли Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його! Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув. І, нахилившись, бачить лежить плащаниця... Але він не ввійшов. Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і плащаницю оглядає, що лежала, і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але осторонь, згорнена, в іншому місці... Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, і ввірував.» (Іван.20:1-9)

Ця докладна розповідь очевидна. Апостол Іван, описуючи ту подію, називає себе другим учнем, або учнем, якого любив Ісус. Повідомлення Марії Магдалини підбадьорило апостолів. Петро і Іван побігли до гробу з відновленою надією. Про що вони думали там, у пустому гробі? Чи приходила їм думка про воскресіння Ісуса? Безумовно. Вони допускали, що Він воскрес. Якщо тіла немає, то до Нього повернулося життя. Вони знають такі воскресіння. Їх здійснював Христос. Дочка Яіра, син вдови з Наїна, Лазар – брат Марії і Марти, всі вони воскресли до земного життя. Правда, їхнє життя потім закінчилося. Їх воскреслі тіла залишалися такими, як були раніше. Але Христос колись говорив їм про воскресіння до життя вічного.

Яким в такому випадку повинно бути Його тіло? Може у Нього такий вигляд, який колись вони бачили на горі Переображення? Це було б чудово! Апостоли перебували в здогадуванні недовго. «Того ж дня першого в тижні, коли вечір настав, а двері, де

«Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?»

Написав Administrator

Понеділок, 11 квітня 2011, 00:00

учні зібрались були, були замкнені, бо боялись юдеїв, з'явився Ісус, і став посередині, та й промовляє до них: Мир вам! І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа.» (Іван.20:19-21)

Як тоді, так і при наступних зустрічах з Ісусом, учні переконалися, що, хоч сліди від цвяхів і списа збереглися на тілі Христа, та це вже було інше тіло, не підвладне фізичним законам. Тепер Ісус міг пройти крізь зачинені двері, міг з'явитись ні звідки, а потім зникнути. Христос, незбагненним для нас способом, одержав іншу тілесність – духовну. Ця сходинка буття чекає на всіх нас.

Апостол Павло твердить, що факт воскресіння Христа є прикладом воскресіння всіх людей.» Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, як же дехто між вами говорять, що немає воскресення мертвих?» (1Кор.15:12) Далі Павло дає чудовий, логічний вираз: «Як немає ж воскресення мертвих, то й Христос не воскрес!» (1Кор.15:13) Цей хід – від наслідку до причини, показує, що воскресіння Христа і воскресіння померлих перебувають у нерозривному зв'язку. Христос міг воскреснути, і це зовсім не означало б, що померлі мають воскреснути. Але Христос воскрес і тому буде обов'язково загальне воскресіння. Це буде цілковита перемога Добра, кінцеве торжество Божої правди. Це буде тоді, коли Христос вдруге прийде на землю і забере нас, щоб ми були навіки з Ним.

А тепер...воскресіння Христа освітлює своїм промінням не тільки майбуття. Воно означає, що і тепер Христос присутній серед вірних Йому людей. Ця присутність доступна кожному, хто з відкритою душею йде назустріч Йому. Його можна любити, з Ним можна розмовляти, як з другом. В Ньому можна знаходити мир, надію, прощення. Коли нас полонить страх, сумнів. Коли ми переживаємо біль серця і занепад духа, тоді Христос може прийти нам на допомогу. Він сказав: «І ось Я з вами по всі дні до кінця віку!»

Євген Сиско